

Marti Martorell

The Village (El bosque)

La cinquena pel·lícula de Michael Night Shyamalan (recordem que la primera, *Wide Awake*, no s'ha estrenat comercialment a l'Estat espanyol) recupera l'esperit de *The Sixth Sense* i *Unbreakable (El protegit)*, és a dir, al final hi ha una sorpresa que sosté tot l'entramat narratiu i, alhora, li dona sentit. Shyamalan utilitza, doncs, una fórmula que els espectadors ja coneixen i que pot córrer el perill d'esgotar-se. Ara bé, en aquest cas se'n surt prou bé, de crear una sensació de *déjà vu*.

El marc en què transcorre *The Village* és una petita població perduda entre les valls de Pennsylvania en la dècada dels vuitanta del segle XIX. És un poble idíl·lic, dedicat a l'agricultura i ramaderia i és autosuficient, però, a la vegada, viu una desgràcia: els habitants no poden sortir-ne perquè, si ho fan, seran morts i atacats per uns éssers diabòlics que viuen als boscos, per la qual cosa tota la vida l'han de passar sense conèixer res més de la resta del món. Aquesta situació es duu més malament que bé, sobretot per part dels joves, encuriosits per descobrir què hi ha més enllà, fins que un atac de gelosia d'un retardat mental provoca que un dels protagonistes (el sempre excessivament hieràtic Joaquin Phoenix) acabi malferit. Per sobreviure, ha de rebre un tractament mèdic que tan sols pot aconseguir-se fora del poble i ara algú ha de travessar el bosc...

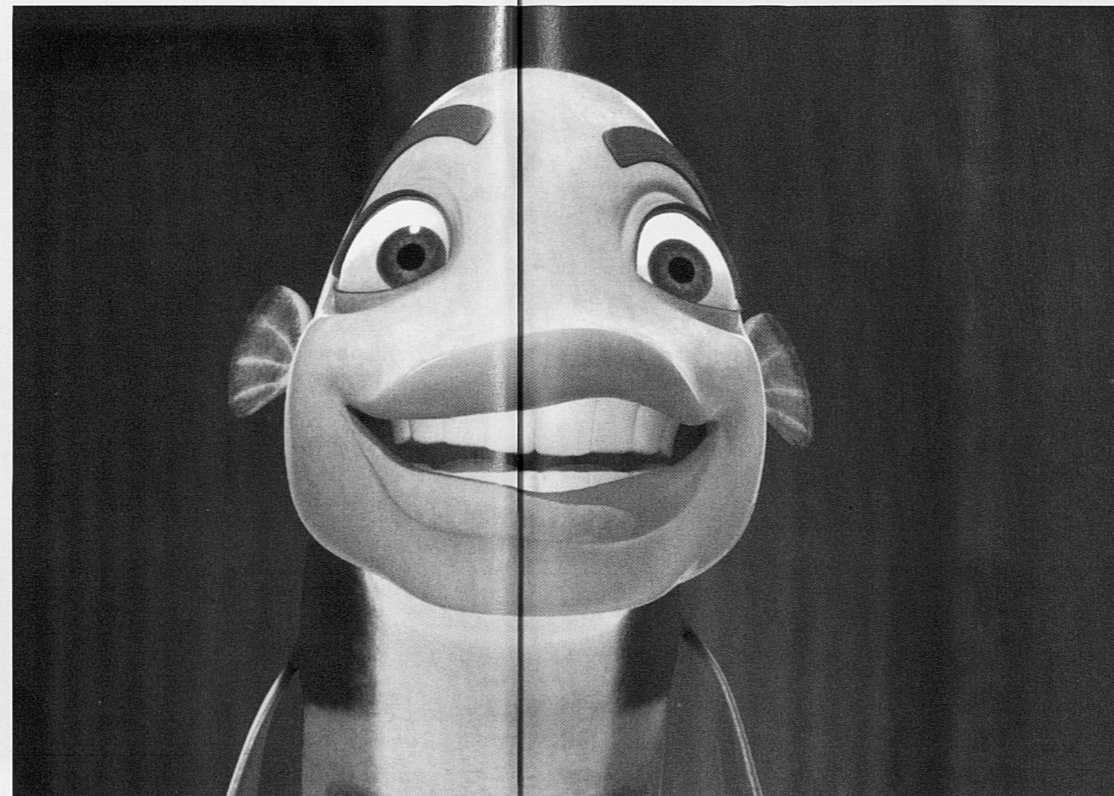
Com a la resta de pel·lícules de Shyamalan, la persona que ha de descobrir el que passa en realitat és més vulnerable i indefensa que la resta de gent: a *The Village* és una jove cega, la qual cosa facilitarà que el secret que amaga la gent vella del poble resti sense ser descobert. Cansí o no aquesta manera de desenvolupar les pel·lícules, vull destacar l'escena de la dansa després de la celebració d'un matrimoni, que fa recordar molt els balls que gairebé sempre surten les pel·lícules de John Ford, aquí clarament homenatjat.

Shark Tale (El espantatiburones)

Llàstima de pel·lícula, que no ens ha arribat en versió original. No vaig poder veure el doblatge en català (inexplicablement estrenada una setmana més tard), però la versió en castellà és simplement insofrible.

En la versió original els actors que presten les veus als personatges principals són Will Smith (Oscar); Robert De Niro (Don Lino); Renée Zellweger (Angie); Angelina Jolie (Lola, una peix *fa-tale*) i Martin Scorsese (Sykes). Si tenim en compte que en aquests tipus de produccions primer es fa l'enregistrament sonor i després l'animació, no és estrany, doncs, que els dibuixos reflecteixin els personatges reals. I quina decisió pren aquí United International Pictures, dis-

tribuidora espanyola de *Shark Tale*? El doblatge al castellà ha d'anar a càrrec de gent famosa formada bàsicament a la televisió (com és el cas de la presentadora Mercedes Milà i d'algun intèrpret d'*Aquí no hay quien viva*), però sense cap formació en doblatge de pel·lícules. Quin n'és el resultat? Algunes frases que surten a la sèrie i que fan mal d'orelles

Tanta sort dels Renoir, perquè és l'única sala de Mallorca que ens ha permès veure aquesta pel·lícula coreana que es va estrenar realment el deu de setembre, tard, però sempre millor així que haver d'esperar que surti editada en DVD o vídeo

quan les sents a la pel·lícula i, sobretot, un doblatge pla i sense gens de gràcia. Per què no s'encarreguen de la versió castellana els dobladors habituals dels actors en les pel·lícules d'acció real? Tanta gent anirà a veure *Shark Tale* tan sols perquè l'ha doblada Fernando Tejero?

Bé, si deixam de banda l'aspecte del doblatge, podem dir que *Shark Tale* tèc-

nicament compleix la funció principal de fer-nos oblidar que és tracta d'animació realitzada per ordinador, perquè de cada vegada més les textures i els moviments que s'aconsegueixen s'apropen—sense igualar-los, però—als aconseguits amb l'animació tradicional. Deu anys després de la primera pel·lícula animada digital, *Toy Story*, aquest temps es fa notar molt quant a la qualitat fotogràfica aconseguida. No obstant això, *Shark Tale* destaca especialment per la visió irònica del cinema de gàngsters dels anys setanta i vuitanta, com ara *The Godfather* i *Goodfellas (Uno de los nuestros)*, i d'aquí ve que en la versió original apareguin les veus de Robert De Niro i Martin Scorsese, malgrat que el guió flaqueja en alguns punts i desenvolupament dels personatges més secundaris, fet que situa aquesta pel·lícula per davall d'altres de la mateixa productora, Dreamworks, com ara *Shrek* i *Antz*, que pertany, juntament amb altres magnats de Hollywood, a Steven Spielberg i no és d'estranyar, doncs, que també hi hagi referències a *Jaws (Tiburón)*.

Bom, yeorum, gaeul, gyeowool, geurico, bom (Primavera, verano, otoño, invierno... y primavera)

Tanta sort dels Renoir, perquè és l'única sala de Mallorca que ens ha permès

veure aquesta pel·lícula coreana que es va estrenar realment el deu de setembre, tard, però sempre millor així que haver d'esperar que surti editada en DVD o vídeo. En tot cas és d'agrair aquesta política empresarial, que contrasta en positiu respecte de la resta de sales que no arrisquen gens en les estrenes que ofereixen.

Quant a *Bom...* es pot resumir en una història de la degradació personal, i redempció dolorosa posterior, d'un personatge que l'espectador veu en cinc èpoques diferents i que es correspon cadascuna a les estacions a què al·ludeix el títol: infantesa (primavera); joventut (estiu); adulta (tardor); vellesa (hivern) i, una altra, vegada infantesa (primavera).

L'encert del director és recórrer als elements mínims per fer efectiva la trajectòria vital del protagonista: amb un petit monestir budista enmig d'un llac com a marc principal; vuit personatges (cinc dels quals amb un paper poc rellevant) i cinc animals (ca, gall, moix, serp i tortuga), n'hi ha prou per desenvolupar-la amb detall precís i molt bona mà.

Kim Ki-Duk, que ens havia deixat amb mal cos després de *Seom (La isla)*, canvia el registre i combina amb gran certament fragments tendres amb tràgics, sense que en cap el resultat final se'n ressentí. ■

